Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	9Co/68/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4221203120
Dátum vydania rozhodnutia:	03. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Katarína Marčeková
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2022:4221203120.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, vo veci navrhovateľky: E. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. XXXX/XX, F., a účastníkmi: 1. J. J., rod. E., bytom M. pole XXXX/XX, F., 2. H. E., bytom U. XX, F. W., 3. A. E., bytom P. XXXX/XX, U., o návrhu na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 30. marca 2022 č. k. 10 Vyd/1/2021-113 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh zamietol. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 359a, § 359b, § 359c ods. 1, 2, § 359 ods. 1, 2, § 359e ods. 1, 2, 3, § 359f ods. 1 CMP a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že návrhom zo dňa 18. 09. 2021, súdu doručený dňa 20. 09. 2021 sa navrhovateľka domáhala, aby súd potvrdil vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v celosti, nachádzajúcim sa v k. ú. F. na LV č. XXXX ako parc. reg. „C“ č. 2993/132 o výmere 1481 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 2324 o výmere 3251 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 3807/1 o výmere 2852 m2 - orná pôda parc. reg. „E“ č. 3808/1 o výmere 32 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 4078 o výmere 2449 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 4354 o výmere 1021 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 4514 o výmere 2234 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 5238 o výmere 2492 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 6793/2 o výmere 1866 m2 - trvalý trávnatý porast, parc. reg. „E“ č. 6794/2 o výmere 2532 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 12907 o výmere 550 m2 - lesný pozemok, parc. reg. „E“ č. 12908 o výmere 1332 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 12909 o výmere 1129 m2 - orná pôda, parc. reg. „E“ č. 13991/1 o výmere 1978 m2 - trvalý trávnatý porast, parc. reg. „E“ č. 13992/1 o výmere 3657 m2 - trvalý trávnatý porast, parc. reg. „E“ č. 14733 o výmere 1305 m2 - lesný pozemok, parc. reg. „E“ č. 14734 o výmere 525 m2 - orná pôda. Navrhovateľka uviedla, že predmetné pozemky nadobudla na základe darovacej zmluvy č. N 268/97, NZ 239/97 zo dňa 02. 10. 1997 od svojej matky E. J., rod. E., na základe notárskej zápisnice č. N 8/94, NZ 9/94 zo dňa 17. 02. 1994, ktorá počas jej života napadnutá alebo inak spochybnená nebola. Dňom zápisu darovacej zmluvy do katastra nehnuteľností pod V-2942/97 zo dňa 08. 10. 1997 sa navrhovateľka stala vlastníčkou týchto nehnuteľností. Namiesto vydania pozemkov bolo iniciované súdne konanie E. E., rod. E. a spol. o určenie, že E. U. (navrhovateľka) nie je vlastníčkou predmetných nehnuteľností, konanie sa viedlo pod sp. zn. 10C/14/2000 na Okresnom súde Komárno. Súd žalobe vyhovel, podľa navrhovateľky bez skúmania právnej skutočnosti, či nedošlo k vydržaniu predmetných nehnuteľností. Súd uviedol, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva pri splnení zákonom požadovaných predpokladov: 1. spôsobilý predmet vydržania, 2. oprávnená držba nadobúdateľa, 3. držba musí byť nepretržitá počas celej zákonom stanovenej lehoty, u nehnuteľnosti 10 rokov, 4. držba musí byť po celú dobu nerušená, 5. držba musí byť dobromyseľná, 6. musí byť preukázaný titul nadobudnutia. Z listinných dôkazov, a to z rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/14/2000-720 zo dňa 21. 07. 2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/604/2014-785 zo dňa 25. 02. 2015 a stal sa právoplatným dňa 18. 03. 2015, súd zistil,

že vyššie popísané parcely boli predmetom vyššie popísaných konaní. Čo sa týka parc. reg. „C“ č. 2993/132 o výmere 1481 m2 - orná pôda, táto bola tiež predmetom vyššie spomínaných rozsudkov, avšak bola označená ako parc. č. 2993/1 - orná pôda o výmere 1481 m2. V katastrálnom území F. prebiehali jednoduché pozemkové úpravy, a teda vznikla zápisom Rozhodnutia OU-KN-PLO v Komárne č. OU-KN-PLO-2015/000399 zo dňa 11. 03. 2015, Z-1807/2015-PJPÚ. Pod PVZ č. 185/2015 bola zapísaná na LV č. XXXX k. ú. F.. Táto skutočnosť vyplýva z oznámenia OÚ Komárno, katastrálny odbor zo dňa 01. 02. 2022. Navrhovateľka už vo vyššie uvedenom konaní tvrdila, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam nadobudla vydržaním. V konaní tunajšieho súdu sp. zn. 10C/14/2000 sa už aj súd druhého stupňa zaoberal námietkou navrhovateľky o vydržaní - rozsudok súdu druhého stupňa zo dňa 25. 02. 2015 na strane 14 a 15 tohto rozhodnutia. U navrhovateľky, ako aj jej právnej predchodkyne (matky) - E. J. chýba splnenie podmienok oprávnenej, nerušenej a dobromyseľnej držby nehnuteľností, keď táto nehnuteľnosti nikdy nedržala a neužívala, a preto nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam titulom vydržania. Súd citoval časť vyššie spomínaného rozsudku, kde súd uviedol, že „E. J. nikdy nenadobudla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania, a preto navyše nemohla na odporkyňu (navrhovateľku) previesť vlastnícke právo vo väčšom rozsahu ako v skutočnosti mala. Odporkyňa si nemohla započítať vydržaciu lehotu právnej predchodkyne pre vyššie uvedené dôvody a sama žiadnu podmienku vydržania nesplnila.“ U navrhovateľky nemožno hovoriť o oprávnenosti držby, keď bola oboznámená s obsahom rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 04. 1999 č. k. 11S/21/97-13. Súd poukázal aj na konanie tunajšieho súdu 10C/14/2000, z ktorého je jednoznačne zrejmé, že navrhovateľka, ako aj jej právny predchodca, nikdy nedržala a ani neužívala popísané nehnuteľnosti. Teda navrhovateľka nepreukázala oprávnenosť držby, jej nerušenosť, ale hlavne dobromyseľnosť. Súd skúmal podklady a mal za to, že predpoklady na vydržanie musia byť splnené kumulatívne, tak ako je to uvedené v bode 3. tohto uznesenia. S poukazom na všetky skutočnosti mal súd za to, že návrh je potrebné zamietnuť, pretože navrhovateľka nesplnila zákonom ustanovené hmotnoprávne podmienky vydržania, a teda, že nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním.

2. Proti tomuto uzneseniu podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie v zmysle ustanovenia § 365 CSP a uviedla, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a odvolateľ ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je nesprávne, nezákonné, svojvoľné, plné závažných procesných a právnych nedostatkov a pochybení neoprávnene zasahujúcich do skôr získaných práv navrhovateľky zaručených zákonom a aj zásahmi do ústavou garantovaných základných ľudských práv a slobôd spochybňovaním jej právnej istoty, pritom odôvodnenie napadnutého uznesenia je vnútorne rozporné, zmätočné, všeobecné, neuvádza veci tak, ako je tomu v skutočnosti. Odvolateľka dala do pozornosti súdu, že do dňa 25. 02. 2015 uplynuli všetky zákonom stanovené prekluzívne lehoty na posudzovanie základných podmienok vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a nastali právne skutočnosti zo zákona. Preto nie sú tvrdenia súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení dôvodné a sú neudržateľné. V danom prípade možno hovoriť o svojvôli na strane súdu prvej inštancie pre nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k judikatúre, ale aj v dôsledku arbitrárnej aplikácie zákonných ustanovení. V rozsudku sp. zn. 10C/14/2000 neboli označené nehnuteľnosti v súlade s katastrálnym zákonom. Výroky súdnych rozhodnutí z konania sp. zn. 10C 14/2000 sú výrokmi negatórnej žaloby bez špecifikácie pozemkov podľa registra „E" alebo „C" a takéto výroky s poukazom na § 4 ods. 1 a 2 Zákona o katastri nehnuteľnosti nie sú vykonateľné. Súd v tomto konaní zo zákona ani nemohol rozhodnúť nad rámec podanej žaloby (§ 153 ods. 2 OSP), t.j. nad rámec výroku, ako ho sformulovali žalobcovia. Súd mal žalobu žalobcov zamietnuť v celom rozsahu. Za súdom tvrdených okolností by ale nastal stav, kedy navrhovateľka nemá zákonné právne prostriedky, ako sa domôcť svojich práv (a tieto nezanikli v dôsledku preklúzie ani neoslabili v dôsledku premlčania). Takýto stav je ale v právnom štáte neprípustný a je v príkrom rozpore s jeho zásadami a s ústavou a medzinárodnými dohovormi garantovanými právami, preto sú závery súdu prvej inštancie nesprávne. Dôvody rozsudku v konaní sp. zn. 10C/14/2000 nemôžu byť podkladom pre vykonávanie záznamov v katastri nehnuteľnosti a v danom prípade sú aj právne

irelevantné. Rovnako negatórnou žalobou nemožno prejudikovať platnosť troch alebo viac právnych aktov týkajúcich sa tých istých nehnuteľnosti po uplynutí všetkých prekluzívnych lehôt. Nesprávne navrhnutý výrok súd zo zákona nemohol prekročiť a rozhodnúť nad rámec podanej žaloby žalobcov v citovanom súdnom konaní. Výrok negatórnej žaloby nie je vykonateľný. Práva k nehnuteľnostiam sa vykonávajú len zápisom do katastra nehnuteľností (nie výmazom) formou vkladu, záznamom alebo poznámkou (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam). Zmenu zápisu v katastri nehnuteľností nie je možné dosiahnuť žalobou o zapretie vlastníctva podľa § 80 písm. c) OSP (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 44/2003). Vo výroku, ktorým odvolací súd žalobe o zapretie vlastníctva vyhovel, jeho rozhodnutie nie je vecne správne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Navrhovateľka pripomenula, že svojim návrhom na začatie konania o potvrdení vydržania sa domáha ku dňu 08. 10. 1997, t.j. ku dňu zápisu darovacej zmluvy č. N 268/97, NZ 239/97 zo dňa 02. 10. 1997 pod V-2942/97 do katastra nehnuteľnosti, pretože uplynutím zákonom ustanovenej lehoty nastali právne skutočnosti, na ktoré zo zákona sú povinné prihliadať súdy, ako aj ostatné štátne orgány z úradnej povinnosti. Preto každý, kto po uplynutí všetkých prekluzívnych lehôt, po ktorých nastali právne skutočnosti aj zo zákona vydržaním, spochybňuje dobromyseľnosť navrhovateľky, útočí na vlastníctvo nadobudnutého - ex lege aj vydržaním ako originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníctva. Podmienky nadobudnutia vlastníckych práv k nehnuteľnostiam sa posudzujú podľa právnej úpravy platnej v čase vzniku týchto práv; na neskoršiu právnu úpravu sa prihliadne, ak je to pre nadobúdateľa výhodnejšie. Lehoty na vydržanie sa neprerušili vznikom užívacieho práva socialistickej organizácie k nehnuteľnosti. Súd sa mal v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami prezentovanými navrhovateľkou a jeho myšlienkový postup mal byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s predpokladmi a odvolaniami sa na hypotézy, čo v minulosti mohlo byť alebo čo nemohlo byť, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal vo vzťahu k súčasnosti. Pritom skutkový stav veci je zásadne odlišný, ako to súd prezentuje v odôvodnení napadnutého uznesenia. Je nesporné, že notárska zápisnica č. N 8/94, NZ 9/94 zo dňa 17. 02. 1994 je aj v súčasnosti platná verejná listina, ktorá napadnutá alebo inak spochybnená nebola. Oprávnené nároky, ktoré sa z nej pramenia, sú nevyvrátiteľné a v súčasnosti tvoria nespornú skutočnosť. Právna predchodkyňa navrhovateľky (matka) predmetné pozemky nadobudla v roku 1940, ktoré nerušene v dobrej viere užívala až do roku 1959, keď ich spolu s manželom odovzdala do JRD F. a boli aj členmi JRD. K tejto zápisnici sa podobne vyjadril aj PD F. a aj Obecný úrad v F. potvrdil, že počas oznámenia (od 08. 11. 1993 do 08. 01. 1994) neboli vznesené námietky toho, kto by sa cítil návrhom na svojich právach dotknutý. Pokiaľ súd tvrdí, že nie je daná dobromyseľnosť na strane navrhovateľky a ani na strane právnej predchodkyne, neuvádza, v čom nebola navrhovateľka pri nadobudnutí nehnuteľnosti dobromyseľná, keď nadobúdala vlastníctvo nehnuteľnosti od osoby, ktorej vlastnícke právo bolo bez obmedzení, tiarch a poznámok zapísané na príslušných pozemno-knižných vložkách pozemkovej knihy. V danom prípade súd prvej inštancie neprípustne zasahuje do súkromno-právnych vzťahov s porušením základných ľudských práv a slobôd navrhovateľky. Všeobecné súdy nemajú právo spochybniť základné podmienky vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - toto právo je výslovnou doménou protistrany. Na platnosť darovacej zmluvy sa vyžaduje splnenie náležitostí upravených v ustanovení § 628 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu toho, že darovacia zmluva bola rozhodnutím príslušného katastra nehnuteľnosti povolená, nie je možné darovaciu zmluvu napadnúť pre jej neplatnosť. Právne názory a stanoviská najvyšších súdnych autorít sú pre všeobecné súdy právne záväzné. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Odvolateľka preto v plnom rozsahu trvá na svojom podanom návrhu zo dňa 18. 09. 2021 aj s prílohami. Súd prvej inštancie postupoval v rozpore s čl. 6, čl. 11 CMP a v prípade pochybností mohol navrhovateľku vyslúchnuť. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie nespĺňa predpísané náležitosti ani podľa § 220 ods. 2 v nadväznosti na čl 2 ods. 1 CSP, čím konanie je postihnuté závažnou procesnou vadou, a teda okrem už uvedených, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil navrhovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolateľka okrem vyššie uvedeného vytýka súdu aj nesprávne právne posúdenie veci. Súd sa s podaným návrhom navrhovateľky nevysporiadal. Tvrdenia a úvahy súdu z pohľadu podaného návrhu a skutočného stavu vecí sú aj bez opory vo vykonanom dokazovaní, v rozpore aj s obsahom príslušného spisového materiálu a verejných listín, ktoré súdu musia byť známe z vlastnej činnosti. Súd zmätočne, nesprávne a nepravdivo porovnáva a

spochybňuje základné princípy vydržania po uplynutí zákonom stanovenej 10-ročnej preklúzívnej lehoty podľa § 134 OZ, po uplynutí ktorej navrhovateľka sa stala výlučnou vlastníčkou predmetných pozemkov, pričom zároveň zaniklo vlastnícke, resp. spoluvlastnícke právo doterajších vlastníkov. Vlastníctvo navrhovateľky bolo vyznačené v katastri nehnuteľnosti na LV č. XXXX, XXXX, XXXX v k. ú. vtedy obce F. z titulu nadobudnutia vlastníctva v zmysle darovacej zmluvy č. N 268/97, NZ 239/97 zo dňa 02. 10. 1997 po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní so zápisom do katastra nehnuteľnosti pod V- 2942/97. Súčasne týmto zápisom nadobudla zo zákona právne postavenie oprávneného držiteľa a následne vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam získala aj vydržaním s poukazom na § 134 ods. 3 OZ, preto v žiadnom konaní nebola povinná tvrdiť, a teda ani preukazovať nadobudnutie oprávnenej držby v čase predchádzajúcom tomuto zápisu. Súd prvej inštancie sa v napadnutom uznesení nevysporiadal riadne a zákonne ani s absenciou konfiškačného rozhodnutia a ani s vadou a absenciou akéhokoľvek zápisu konfiškácie alebo prídelu v pozemno-knižných vložkách. Poukázala na nález Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 294/2012, publikovaný pod č. 9/2013. Rozpor rozhodnutia s týmto nálezom odvolateľka označuje ako ďalšie porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Výklad práva nadobudnutia vlastníctva navrhovateľkou a posudzovanie oprávnenosti držby, vykonaný súdom prvej inštancie, a to aj pri ignorovaní uplynutia desaťročnej prekluzívnej lehoty, je v zásadnom rozpore s rozhodnutím Ústavného súdu SR. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 293/1992 lehoty na vydržanie sa neprerušili dňom užívacieho práva socialistickej organizácie k nehnuteľnostiam. Preto podmienka oprávnenej držby u osoby zapísanej v katastri nehnuteľnosti za vlastníka na základe darovacej zmluvy č. N 268/97, NZ 239/97 zo dňa 02. 10. 1997 pod V-2942/97 bola vo vzťahu k oprávnenej držbe splnená zo zákona. Súd prvej inštancie sa návrhom a k tomu priloženým dôkazným listinám vo vzťahu k skutkovým okolnostiam predmetného prípadu sa nedostatočne zaoberal, resp. vôbec nevyvodil z nich žiadne závery, či už samostatne alebo vo vzájomných súvislostiach, neustálil dostatočne skutkový stav. Vec aj nesprávne právne posúdil a nesprávne posúdil aj preklúziu. Nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť nesprávnu aplikáciu hmotného práva na zistený skutkový stav alebo jeho nesprávny výklad, ktorý má za následok nesprávne rozhodnutie. Súd prvej inštancie obchádza nespornú skutočnosť, že majetok právnych predchodcov navrhovateľky nebol konfiškovaný, teda k nehnuteľnostiam nebol vyznačený konfiškát v pozemkovej knihe v príslušných pozemno-knižnych vložkách v zmysle vtedajších právnych predpisov, predovšetkým Zákona Ústavodarného Národného zhromaždenia ČSR č. 90/47, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov č. 43/1947. V prejednávanom prípade však nebola vyznačená konfiškácia ani iný titul, ktorým by vlastníctvo nehnuteľností prešlo na štát, alebo ktorým by boli právni predchodcovia navrhovateľky ako dovtedajší vlastníci pozbavení vlastníctva. Nevyznačenie konfiškátu, resp. iného spôsobu nadobudnutia prideleného majetku štátom je potrebné posúdiť aj vo vzťahu ku konštitučným účinkom zápisu v pozemkovej knihe a intabulačnému princípu nadobúdaniu vlastníctva k nehnuteľnostiam. Pozemky, ktoré boli predmetom súdneho konania sp. zn. 10C/14/2000 na Okresnom súde v Komárne konfiškované neboli, čoho dôkazom je aj to, že neboli prenesené do iných pozemno-knižných vložiek v katastri nehnuteľnosti, naopak, v pôvodných pkn. vložkách zostalo vlastníctvo zachované, čo dokazuje aj trojitá identifikácia parciel zo dňa 06. 12. 1993. Uvedené spolu dokazujú, že tieto poľn. pozemky boli vyňaté z konfiškácie podľa Nariadenia Zboru povereníkov č. 26/1948 zo dňa 04. 11. 1948 s odkazom na Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945, pričom výmera pozemkov rodičov navrhovateľky, ktorí sa usadili na území tohto štátu, nepresiahol 50 ha. Vzhľadom na uvedené a na zápisy v pozemno-knižnych vložkách pre obec F. je nesporné, že minimálne od roku 1913, ale ešte aj v roku 1993 (uzavretie pozemno-knižnych vložiek vyznačené dňa 15. 11. 1993) bolo predpísaným spôsobom - zápisom v pozemkovej knihe v pozemno-knižných vložkách, evidované a tým hodnoverne deklarované vlastníctvo nehnuteľností svedčiace v prospech právnych predchodcov navrhovateľky, a tým osvedčená aj ich aj jej dobromyseľnosť v užívaní nehnuteľností. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie nespĺňa predpísané náležitosti ani podľa § 220 ods. 2 v nadväznosti na čl. 2 ods. 1 CSP, čím konanie je postihnuté ďalšou závažnou procesnou vadou, a teda okrem už uvedených súd nesprávnym procesným postupom znemožnil navrhovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie zakladá svoje rozhodnutie na vytrhnutej časti odôvodnenia už citovaného rozsudku krajského súdu, ktorá však nie je výrokom a nie je všeobecne záväzná, v konkrétnom prípade pre navrhovateľku vôbec. Citovaný rozsudok krajského súdu vykazuje všetky znaky nulitnosti s fatálnym excesom a nedôveryhodnosti aj ostatných tvrdení. Po uplynutí prekluzívnej lehoty (10 rokov) navrhovateľka nebola povinná preukazovať základné atribúty vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v žiadnom súdnom a ani v inom konaní, tie nastali zo zákona, na právnu skutočnosť, ktorú súdy, ako aj ostatné orgány štátu prihliadajú z úradnej povinnosti. Napadnuté uznesenie je nekonkrétne, zmätočné a nedáva žiadne odpovede na v podanom návrhu opísaný stav a skôr získané práva navrhovateľkou, ktoré súd

spochybňuje nielen zásahom do rodinných záležitostí odvolateľky, ale nesprávne vysvetľuje aj platné právne predpisy. Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu: „je celkom jednoznačné nielen vzhľadom k historickému, ale aj k právnemu hodnoteniu minulosti, že v období od 25. februára 1948 až do konca roku 1989 dochádzalo k vedomému alebo hrubému porušovaniu základných princípov demokratického právneho štátu, medzinárodných zmlúv, ako aj zákonnosti na viacerých úsekoch aplikácie práva, k výskytu neprimeranej tvrdosti v používaní represie proti nositeľom iných názorov, k cieľavedomému ničeniu tradičných hodnôt európskej civilizácie, národných a náboženských práv, k zničeniu tradičných princípov vlastníckeho práva, a to prostredníctvom prenasledovania alebo hrozbou perzekúcie voči nim samotným i rodinám a blízkym. Uvedená charakteristika obdobia od 25. februára 1948 až do konca roku 1989 je súhrne označované ako obdobie neslobody." Podobné snaženia na odnímanie práva sa nachádzajú aj v súčasnosti - aktuálne v napadnutom uznesení súdu prvej inštancie, čo je ústavne neudržateľné. Odvolateľka pripomína, že aj v dobe neslobody a tomu predchádzajúcom období existovali výnimky vo všetkých tzv. Benešových dekrétoch, resp. aj platné právne predpisy, ktorým sa upravuje vyňatie pôdohospodárskeho majetku z konfiškácie. Poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR ohľadom odôvodnenia rozhodnutí. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a výrokom vyslovil, že sú splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f Civilného mimosporového poriadku (CMP) s poukazom aj na § 387 ods. 3, § 193, atď. CSP. Alternatívne, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - navrhovateľkou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 59 ods. 1 CMP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v medziach daných ustanovením § 65 a § 66 zák. č. 161/2015 Z. z. CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

5. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 359c ods. 1 CMP návrh na začatie konania o potvrdení vydržania je oprávnený podať ten, kto o sebe tvrdí, že vydržaním nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

7. Podľa § 359c ods. 2 CMP účastníkom konania je:
a. navrhovateľ,
b. ten, kto má v čase začatia konania o potvrdení vydržania zapísané na liste vlastníctva vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo vecné právo k nehnuteľnosti, ktorej sa konanie o potvrdení vydržania týka,
c/ správca lesného pozemku a d/ Slovenský pozemkový fond.
8. Podľa § 359d ods. 1 CMP konanie o potvrdení vydržania sa začína len na návrh.
9. Podľa § 359d ods. 2 CMP návrh na začatie konania o potvrdení vydržania musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí podania opísanie skutočností, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, označenie nehnuteľnosti podľa údajov z katastra nehnuteľností a označenie dňa, keď navrhovateľ nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním. Skutočnosti podľa prvej vety musí navrhovateľ osvedčiť.

10. V zmysle § 359d ods. 1 CMP konanie o potvrdení vydržania možno začať len na návrh, pričom tento návrh môže podať len ten, kto o sebe tvrdí, že vydržaním nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu a návrh by mal navrhovateľ podať až potom, keď už splnil všetky predpoklady vydržania. Dôvodom je skutočnosť, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu sa nadobúda zo zákona okamihom splnenia všetkých predpokladov vydržania, a nie rozhodnutím súdu o potvrdení vydržania. Návrh musí

obsahovať okrem všeobecných náležitostí podľa § 127 CSP, v spojení s § 2 ods. 1 CMP i osobitné náležitosti, ktoré sú uvedené všeobecne pre každé konanie v § 25 CMP a osobitne sú špecifikované v § 359d ods. 2 CMP. Medzi tieto náležitosti patrí: a) označenie účastníkov a ich zástupcov ak ich majú, b) pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov na ich preukázanie, c) petit - čoho sa navrhovateľ domáha.

11. Pokiaľ ide o náležitosti pravdivého a úplného opísania rozhodujúcich skutočností, uvedené zákon vyžaduje do takej intenzity, aby z uvedených tvrdené právo navrhovateľa vyplývalo. Zo skutočností opísaných v návrhu musí vyplývať, že sú splnené všetky štyri predpoklady vydržania, a to: spôsobilý predmet držby, pričom nehnuteľnosť, ku ktorej navrhovateľ vydržal vlastnícke právo, musí opísať všetkými identifikačnými znakmi tak, ako je nehnuteľnosť zapísaná v katastri nehnuteľností a ak vydržal len spoluvlastnícky podiel, treba uviesť aj jeho veľkosť. Druhým predpokladom je oprávnená držba. K tejto musí navrhovateľ uviesť skutočnosti, od ktorých odvodzuje svoju dobromyseľnosť. Dobromyseľnosť sa hodnotí objektívne. Rozhodujúce je, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte rozumne požadovať, mal resp. mohol mať, alebo nemal, prípadne nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí, že je jej vlastníkom. Predmetom dokazovania nemôže byť dobromyseľnosť ako vnútorné presvedčenie subjektu, ale len skutočnosti vonkajšieho sveta, z ktorých možno dôvodiť presvedčenie nadobúdateľa o dobromyseľnosti, že mu vec alebo právo patrí. Tretím predpokladom je dĺžka doby držby v trvaní 10 rokov, ktorá musí korešpondovať s nadobúdacím titulom, od ktorého navrhovateľ odvodzuje svoju dobromyseľnosť. Posledným (štvrtým) predpokladom je nepretržitosť držby, čo znamená, že počas celej doby držby muselo byť presvedčenie držiteľa - navrhovateľa o jeho dobromyseľnosti dôvodné. Z hmotnoprávneho hľadiska je však dôležité skúmať to, či navrhovateľ neprestal byť dobromyseľným držiteľom, teda či nezistil neexistenciu právneho dôvodu alebo jeho neplatnosť. Na preukázanie všetkých tvrdených skutočností by mal navrhovateľ označiť dôkazy, a pokiaľ ide o listinné dôkazy, tieto by mal k návrhu i pripojiť. Konanie o potvrdenie vydržania nie je konaním o osvedčení vydržania, preto súd by mal mať existenciu predpokladov vydržania u navrhovateľa za dokázanú, a nie iba osvedčenú.

12. Konanie o potvrdenie vydržania pozostáva z dvoch fáz. Prvú možno nazvať ako konanie o vydaní vyzývacieho uznesenia a druhú ako konanie po vydaní vyzývacieho uznesenia. Podľa osobitnej právnej úpravy môže súd po skúmaní podmienok konania a skúmania či má návrh na začatie konania potrebné náležitosti v tomto štádiu konania, rozhodnúť tromi spôsobmi, a to: odmietnuť návrh na začatie konania, zamietnuť návrh na začatie konania, prípadne vydať vyzývacie uznesenie. Súd odmietne návrh na začatie konania, ak navrhovateľovi nesvedčí účastníctvo podľa zákona. Ak by však navrhovateľ tvrdil, že už právo nadobudol vydržaním, ale v skutočnosti tomu tak nie je, takýto navrhovateľ je účastníkom konania podľa § 359c ods. 1 CMP, preto odmietnutie návrhu neprichádza do úvahy. Nedostatok v splnení predpokladov vydržania sa však prejaví v tom, že súd návrh na začatie konania zamietne (§ 359e ods. 2 CMP), teda konanie skončí bez toho, aby prešlo do jeho ďalšieho štádia, ktoré by inak nasledovalo po vydaní vyzývacieho uznesenia.

13. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García S. proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. U. proti Francúzsku z 19. februára 1998). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESĽP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (S. Q. proti Španielsku z 9. decembra 1994). Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne

námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (P. proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

14. Do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a s navrhovaním a hodnotením dôkazov; za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

15. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Podľa § 226 CSP právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia.

17. Podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

18. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

19. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie z navrhovateľkou tvrdených skutočností urobil správny záver o nedôvodnosti jej návrhu, a preto ho zamietol, pričom odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie stotožňuje a na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie odkazuje. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie stručne, avšak správne uviedol dôvody, pre ktoré dospel k záveru, keď návrh navrhovateľky zamietol, pričom skutočnosť, že záver súdu prvej inštancie vyznel v neprospech navrhovateľky neznamená, že je nesprávny.

20. Navrhovateľka sa domáhala potvrdenia vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v kat. úz. F., zapísaným na LV č. XXXX, parcely reg. „C“, špecifikovaným v návrhu. Ako účastníkov konania označila J. J., H. E. a A. E.. Svoje vlastnícke právo odvodzovala od darovacej zmluvy č. N 268/97, NZ 239/97 zo dňa 02. 10. 1997, na základe ktorej nadobudla predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva a bola zapísaná ako ich vlastníčka v katastri nehnuteľností. Ohľadom predmetných nehnuteľností sa na Okresnom súde Komárno viedlo pod sp. zn. 10C/14/2000 konanie, v ktorom sa právna predchodkyňa navrhovateľkou označenej účastníčky J. J., E. E. spolu s H. E. a A. E. domáhali voči navrhovateľke E. U. určenia, že žalovaná nie je vlastníčkou nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, pričom tomuto návrhu bolo vyhovené rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 21. 07. 2014 č. k. 10C/14/2000-720. Toto rozhodnutie bolo napadnuté odvolaním E. U., pričom Krajský súd v Nitre ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25. februára 2015 č. k. 6Co/604/2014-785 potvrdil. Navrhovateľka E. U. podala voči rozsudku Krajského súdu v Nitre dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 24. mája 2017 sp. zn. 4Cdo 174/2016 tak, že ho odmietol. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že predmetom týchto konaní bolo posúdenie vlastníckeho práva navrhovateľky E. U. voči tým istým nehnuteľnostiam, z tých istých skutkových okolností, ktorými navrhovateľka odôvodňuje tento svoj návrh. V týchto veciach ide pritom o totožnosť subjektov, keď J. J. je právnou nástupkyňou po pôvodnej účastníčke E. E. a ostatní účastníci sú rovnakí, len v opačnom postavení. Predmetom týchto konaní sú totožné nehnuteľnosti, avšak vzhľadom k formulácii petitov, tohto konania a konania vedeného na Okresnom súde Komárno nemožno hovoriť o tom, že by išlo o res iudicata, avšak v zmysle ustanovenia § 228 ods. 1 CSP je výrok právoplatného rozsudku záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd za to, že v tomto konaní nemôže odvolací súd prejudiciálne otázky, ktorými sa súdy všetkých stupňov už zaoberali v konaniach, uvedených vyššie, znovu posudzovať ako otázku predbežnú a vychádzať z iného záveru o (ne)existencii nároku, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté a túto otázku nemôže sám v inom konaní znovu posudzovať ani ako otázku predbežnú. Navrhovateľka sa podaním tohto návrhu snaží zvrátiť výsledok súdneho konania, ktoré už prebehlo a v ktorom nebola

úspešná, pričom v tomto súdnom konaní boli všetky prejudiciálne otázky, ktoré predchádzali záveru súdu o tom, že navrhovateľka v tomto konaní E. U. nie je vlastníčkou predmetných nehnuteľností už posúdené (vrátane splnenia podmienok vydržania) a len skutočnosť, že závery prejudiciálnych otázok neboli obsahom výroku rozsudku, neznamená, že ich je možné v tomto konaní znova preskúmavať a dospieť ohľadom nich k inému záveru. Týmto konaním sa navrhovateľka snaží o opätovné rozhodovanie ohľadom jej vlastníctva, čo už bolo súdmi právoplatne rozhodnuté. Z uvedených dôvodov, ak súd prvej inštancie v prvej fáze konania pre nedostatok v splnení predpokladov vydržania návrh navrhovateľky zamietol, s týmto jeho rozhodnutím sa odvolací súd stotožňuje, a to bez potreby uvádzania totožných dôvodov, ako bolo v konaní vedenom na OS Komárno pod sp. zn. 10C/14/2000. Na tom nič nemení ani to, že v rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 10C/14/2000 vo výroku neboli nehnuteľnosti špecifikované, či ide o parcely reg. „C“ alebo „E“ (v zmysle § 42 ods. 2 písm. c) zák. č. 162/1995 Z. z. katastrálneho zákona účinného od 01. 05. 2010), pretože tieto právoplatné rozsudky už boli podkladom pre zápis v katastri nehnuteľností a odvolací súd v tomto konaní nie je oprávnený rozhodnutia katastra preskúmavať. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).